

Πανήγυρις Αγίου Χρυσοστόμου Σμύρνης στην Ιερά Μονή Μεταμορφωσεως Καμένων Βούρλων

/ [Ιερές Μονές](#)

Την μνήμη του Αγίου Εθνοϊερομάρτυρος Χρυσοστόμου Μητροπολίτου Σμύρνης και των συν αυτώ αναιρεθέντων κληρικών και λαϊκών κατά την Μικρασιατική Καταστροφή εόρτασε η Ιερά Μητρόπολη Φθιώτιδος στην Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Αγίας Καμένων Βούρλων.

Στο νέο Καθολικό της Μονής, το οποίο τιμάται στον Άγιο Εθνοϊερομάρτυρα Χρυσόστομο Μητροπολίτη Σμύρνης και στο οποίο φυλάσσονται και Ιερά Άμφια του Αγίου, των Πανηγυρικών Ακολουθιών, τόσο προχθές 9, όσο και εχθές 10 Σεπτεμβρίου 2025 προέστη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος [κ. Συμεών](#), πλαισιούμενος από τους Καθηγουμένους, της Ιεράς Μονής Παναγιάς Ξενιάς Αρχιμ. π. Νεκτάριο, τον εκπρόσωπο της Ιεράς Σταυροπηγιακής και

Συνοδικής Μονής Οσίου Συμεών του Νέου Θεολόγου Καλάμου, Αρχιμ. π. Δωρόθεο, της Ιεράς Μονής Οσίου Λουκά του εν Στειρίω Αρχιμ. π. Σεραφείμ, της Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου Μαλεσίνας Αρχιμ. π. Αγαθόνικο και του οικείου Καθηγουμένου της Μονής Αρχιμ. π. Σεραφείμ και τους Αγίους Πατέρες της Αδελφότητας.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως (89,4 Fm) και από διαδικτύου, ενώ τους ιερούς ύμνους απέδωσε χορός μαθητών του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως «Γερμανός ο Μελωδός» υπό τον Καθηγητή και Πρωτοψάλτη κ. Ανάργυρο Βλάχο.

Στον Αρχιερατικό Εσπερινό ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών μεταξύ άλλων ανέφερε ότι: *«Τα Μοναστήρια της Ορθοδοξίας, οι Ιερές Μονές δίνουν αξία σε όλους μας, σε μία εποχή που το ανθρώπινο πρόσωπο συνεχώς απαξιώνεται, που σε κάθε χώρο της δημόσιας ζωής, αλλά ακόμα δυστυχώς και της ιδιωτικής ζωής με την ενδοοικογενειακή βία, με τα προβλήματα μέσα στις σχέσεις των ανθρώπων στην εργασία, ακόμα και στο σχολείο, σε μία λοιπόν τέτοια ατμόσφαιρα, τα μοναστήρια αποτελούν χώρους και τρόπους όχι μόνο χώρους και τόπους αλλά και τρόπους όπου το ανθρώπινο πρόσωπο νιώθει ότι έχει αξία, ξαναποκτά την αξία του, από τον Επίσκοπο μέχρι τον τελευταίο προσκυνητή και τον τελευταίο τυχαίο επισκέπτη. Χτυπάει την πόρτα του μοναστηριού ένας τυχαίος περαστικός που μπορεί να χάθηκε ακόμα και μέσα στον δρόμο και το μοναστήρι να του προσφέρει ένα ποτήρι νερό, να του ανοίξει την πόρτα, δεν θα του ζητήσει πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων, αλλά θα τον προσεγγίσει ως φιλοξενούμενο ο οποίος περιπλανάται μέσα στην περιπέτεια αυτού του κόσμου, γιατί οι μοναχοί ζουν με τρόπο απλό και αυθεντικό την πνευματική ζωή: «Είδες τον αδελφό σου; Είδες Κύριον τον Θεό σου». Τόσο απλά. Εκεί, σε αυτή την απλή φράση εκφράζονται όλα αυτά τα οποία προσπαθεί η σύγχρονη εποχή να τα περάσει ως ιδεολογήματα και με ατζέντες πολύ ακριβές, πολυτελείας αλλά πολύ καταστροφικές. Αυτή φράση είναι η πεμπτουσία της ζωής του μοναχισμού, εκφράζει και την συμπεριληπτικότητα και την προσβασιμότητα και την ανοικτότητα και την μοναδικότητα, οι πάντες είμαστε ίδιοι, τα πάντα είναι ανοιχτά σε όλους, τα πάντα είναι προσβάσιμα σε όλους και η αγάπη των Αγίων μας συμπεριλαμβάνει όλους και μας προσκαλεί να μας μεταμορφώσει και αυτό είναι το πιο συναρπαστικό από όλα. Δεν μας προσκαλεί για να παραμείνουμε στις παθογένειές μας, στις αγκυλώσεις μας, στα ελαττώματά μας, αλλά μας προκαλεί και μας προσκαλεί σε μία αλλαγή και σε μία μεταμόρφωση και φέρνει μπροστά μας τους Αγίους της Εκκλησίας μας, τους Μάρτυρες Αγίους, τις γυναίκες Αγίες της Εκκλησίας μας, τα παιδιά Αγίους της Εκκλησίας μας, τους πάντες. Φέρνει ανθρώπους πολύ οικείους σε εμάς που ακριβώς ανταποκρίθηκαν σε αυτό το κάλεσμα της μεταμορφώσεως. Δεν σημαίνει ότι οι Άγιοι έζησαν στην ζωή τους ολάκερη άμεμπτοι, μόνο η Παναγία μας είναι το πρόσωπο που έχει την απόλυτη Παναγιότητα, έζησαν μέσα στις περιπέτειες αυτού του κόσμου, όμως η Εκκλησία μέσα από τους Αγίους μας αποκαλύπτει και μία άλλη*

αλήθεια την οποία πρέπει να την λάβουμε πολύ καλά υπόψιν στη ζωή μας και να μας κάνει πολύ προσεκτικούς και συνετούς, ιδίως για τους άλλους, αλλά θα τολμούσα να πω ακόμα και για τον εαυτό μας, γιατί πολλές φορές αδικούμε και τον ίδιο τον εαυτό μας και από εκεί ξεκινάει η χαμηλή αυτοεκτίμηση, από εκεί ξεκινάει η απελπισία, η απόγνωση και πολλές φορές ο άνθρωπος βυθίζεται μέσα σε μία μελαγχολία, μέσα σε μία βαθιά θλίψη η οποία τελικά τον κάνει ή επικίνδυνο και παραβατικό στις σχέσεις του με τους άλλους ανθρώπους ή τον κάνει επικίνδυνο για τον ίδιο του τον εαυτό και την ίδια του τη ζωή.

Ποιο είναι λοιπόν αυτό το οποίο μας αποκαλύπτει μέσα από τη ζωή των Αγίων; Ότι η Εκκλησία μας βλέπει τον άνθρωπο στην ολότητά του, δεν βλέπει στιγμιότυπα της ζωής του.

Όταν λοιπόν έχουμε το πρόσωπο του Αγίου Εθνοϊερομάρτυρος Χρυσοστόμου Σμύρνης, του οποίου το τέλος όχι απλώς υπήρξε συγκλονιστικό, όχι απλώς υπήρξε μαρτυρικό,, αλλά ξεπέρασε τα μαρτύρια των πρώτων χριστιανικών χρόνων, πώς αυτά τα πρόσωπα να μην αποτελούν πυξίδες, να μην αποτελούν πηγές έμπνευσης και να μην αποτελούν παρηγοριά όχι μόνο για τους ορθοδόξους χριστιανούς αλλά και για το γένος, για την πατρίδα, γιατί ο Άγιος Χρυσόστομος Μητροπολίτης Σμύρνης ο οποίος πότισε με το αίμα του την αγία τράπεζα, το ιερό θυσιαστήριο, έμεινε μαζί με τον λαό του μέχρι τέλους ενώ μπορούσε να βολευτεί, ενώ μπορούσε να εξασφαλίσει την ασφαλή του απόδραση και μετακίνηση έμεινε εκεί μέχρι τέλους και μαρτύρησε για το γένος, μαρτύρησε για την ορθοδοξία».

Ανήμερα της Εορτής, στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών υπογραμμίζοντας τον στίχο από το Ιερό Ευαγγέλιο «ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθει σὺν πέρτων προβάτων», ανέφερε:

«Χαρακτηριστικό του καλού ποιμένος είναι ότι θυσιάζει τον εαυτό του, την ζωή του, θυσιάζει το είναι του για την αγάπη των τέκνων του. Ποιο χαρακτηριστική περίπτωση ενός τέτοιου αγαθού και καλού και αληθινού ποιμένος από τον Άγιο Χρυσόστομο Σμύρνης δεν θα μπορούσαμε να συναντήσουμε και μάλιστα στους νεότερους χρόνους, διότι ουσιαστικά έχουμε εμπειρία, έχουμε προγόνους που έζησαν, υπήρξαν αυτόπτες και αυτήκοοι μάρτυρες αυτής της θυσιαστικής μαρτυρίας, αυτής της αυτοθυσίας.

Θυσιάζεται λοιπόν ο καλός ποιμήν. Θυσιάζεται με πάρα πολλούς τρόπους, ακόμα κι όταν σιωπά κανείς είναι μορφή θυσίας και αυτοθυσίας, όταν υπομένει, όταν οικονομεί, όταν ταπεινώνεται, όταν καταπίνει στεναχωρίες, ύβρεις, λοιδορίες, κατηγορίες ακόμα και από τα ίδια του πνευματικά παιδιά, τότε εφαρμόζει αυτόν τον λόγο του Χριστού και κυρίως όταν έχει τη διάθεση να ταπεινώνει τον εαυτό του σε τέτοιο βαθμό που να διακινδυνεύει ακόμα και την ίδια του την σωτηρία.

Έτσι θυσιάζεται ο καλός ποιμήν κι έτσι κατ' επέκτασιν κι εμείς μέσα στην ζωή μας που είμαστε ποιμένες μέσα στην οικογένειά μας, μέσα στην κοινωνία, αν πραγματικά είμαστε καλοί ποιμένες αυτό φανερώνεται από τον βαθμό θυσίας και αυτοθυσίας τον οποίον έχουμε και χάριν της σωτηρίας της προκοπής και της προόδου των πνευματικών ή σαρκικών τέκνων.

Αποτελεί παράδειγμα ο Άγιος Χρυσόστομος Σμύρνης όχι μόνο για εμάς τους Αρχιερείς καθώς προέρχεται από το τάγμα των αρχιερέων όχι μόνο για τους κληρικούς, αλλά και για τους λαϊκούς αδελφούς από όποιο μετερίζι κανείς κι αν αγωνίζεται μπορεί να πάρει δύναμη από έναν άνθρωπο, ο οποίος πολύ απλά δεν κοίταξε τον εαυτό του αλλά θυσίασε τον εαυτό του προκειμένου να σωθούν οι άλλοι».

Ο Καθηγούμενος Αρχιμ. π. Σεραφείμ εκ μέρους όλων των Πατέρων της Αδελφότητας και όλων των προσκυνητών ευχαρίστησε υικώς, εγκαρδίως και ευγνωμόνως τον Σεβασμιώτατο κ. Συμεών για όλη την πατρική και έμπρακτη αγάπη του προς την Μονή, την οποία και εκφράζει συνεχώς και με ποικίλους τρόπους.

© Δημήτρης Ανάγνου